

Under detta Barmhärtighetens heliga år får vi gång på gång tänka efter vem som bäst behöver barmhärtighet och vem som bäst kan förmedla denna barmhärtighet. Kanske det är just jag eller du här och nu? Idealet är när dessa två parter passar ihop och möts i tid och rum: den som behöver barmhärtighet och den som är villig att ge Guds barmhärtighet vidare. Barmhärtighet är ju alltid något som kommer från Gud, från hans innersta. Vi kan bara låta oss bländas av den härlighet som blir tydlig när Gud visar oss sin stora barmhärtighet, så att vi helt enkelt måste ta emot den och ge den vidare. Genom tron får vi en kontemplativ blick som ger oss insyn i vem Gud är och samtidigt får vi genom kärleken beredvilliga händer och försöker efterlikna honom. Vi kan aldrig behålla barmhärtigheten för eget bruk, för egen vinning och njutning. Den måste alltid delas ut. Annars flyger den bort eller dunstar bort. Vi är bara en mellanhand mellan Guds barmhärtighet och den som behöver vår barmhärtighet. Det är en stor lycka och nåd att få vara länk, mellanhand. Vi får hålla Gud i ena handen och den behövande i den andra och låta barmhärtigheten pulsera och strömma genom oss.

Evangeliet är alltid ett glatt budskap som uppenbarar för oss hur barmhärtig Gud är. I dagens evangelium är det en lam man som får möta Jesus och hans barmhärtighet på två sätt, både på ett mer andligt och ett mer kroppsligt sätt. Vi talar ju både om sju andliga och sju kroppsliga barmhärtighetsverk. I grund och botten går detta alltid samman. Det andliga tar sig kroppsliga uttryck och det kroppsliga leder till något andligt. Människan är en till sitt väsen. Kropp och själ hör samman. ”Mitt barn”, säger Jesus, ”dina synder är förlåtna” (Mark 2:5). Det stora tecknet på Guds barmhärtighet är att han vill förlåta oss våra synder, oavsett hur svåra de än är. Guds stora längtan är att få förlåta oss och låta oss få börja om. Att förlåta är för oss människor att få del av Guds barmhärtighet och ge den vidare till någon som behöver den. Och vem gör inte det! Vi alla hungrar och törstar efter förlåtelse, både från Gud och vår nästa. Jesus vill inte bara öva detta förlåtelsens andliga barmhärtighetsverk, han vill också hela den lames kropp: ”Stig upp, ta din bädd och gå” (Mark 2:9). Jesus vill hela både kropp och själ. Vi får göra vad vi kan för att hjälpa honom att göra detsamma. Genom dopet tillhör vi honom. Vi är lemmar i hans mystiska kropp. Han vill använda oss som verktyg för att bygga upp en värld som är mer barmhärtig. Vi får hjälp till allt efter vår möjlighet och kapacitet.

Idag ber vi speciellt för de hemlösa, de som behöver erfara Guds barmhärtighet och få ett hem. I dagens evangelium hör vi att Jesus kom tillbaka till Kafarnaum, ”att han var hemma” (Mark 2:1). Samtidigt vet vi också att han inte hade någonstans att vila sitt huvud här på jorden. Denna värld, hur underbar den än är,

är aldrig vårt definitiva hem. Det är bara i Guds eviga värld som vi kan bli helt hemma. Ändå behöver vi alla ett provisoriskt hem här på jorden, och det är en stor sorg och skam att så många förnekas denna mänskliga rättighet. Här finns verkligen ett behov och en nöd, som ropar på Guds barmhärtighet och på oss som förmedlare och mellanhand. Vi har alla ett ansvar att göra vad vi kan för att hjälpa dem som är hemlösa. Det borde vara vår stora glädje att få visa dem barmhärtighet på ett eller annat sätt. Inte alla kan skaffa fram en bostad, men alla kan visa mänsklig värme eller omtanke på något sätt. Inte alla har pengar att ge, men fler borde nog ha något att dela med sig av. Däremot har alla något andligt att ge: ett gott ord, en vänlig gest, ett leende eller att vinka glatt som barnen gör.

Hemlöshet ropar på politiska och samhällliga åtgärder, och där finns många möjligheter till engagemang för oss kristna. Hemlöshet är också en andlig verklighet. Egentligen är vi alla hemlösa i denna värld som aldrig kan bli en varaktig stad och definitiv boning. Därför finns det också en grundläggande solidaritet mellan oss alla, som är på pilgrimsvandring mot evigheten. Desto större anledning är det också för oss att dela med oss av det vi är och har till dem som så att säga är hemlösa i dubbel mening. Ju mer vi är villiga att stödja och hjälpa dem, desto mer hemma blir vi också i Guds värld redan nu. När vi verkligen anar Kristi fördolda närvaro i den hemlöses ansikte, då börjar vi upptäcka vårt sanna hem i Kristus här och nu. Vi får ta ut evigheten lite i förskott. Han som inte hade någonstans att vila sitt huvud under sin tid på jorden, väntar på oss i alla hemlösa. Med dem har han identifierat sig på ett helt speciellt sätt. Vi kan nästan tala om en slags sakramental närvaro. Om vi inte känner igen Jesus i den hemlöses ansikte, kommer han inte heller att känna igen oss som sina bröder och systrar vid tidens slut och domens dag.

”Aldrig har vi sett något sådant!” (Mark 2:12), sade folket när Jesus botade den lame och förlät hans synder. Men vi har sett och hört hur Faderns barmhärtighet blir synlig och hörbar genom Jesus, som fortsätter att verka i sin Kyrka och genom sina troende. Vi får alla delta och sprida hans barmhärtighet. Vi har hans förtroende. Vi har hans hjälp. Vi har hans uppdrag. Vi har fått hans barmhärtighet. Vad kan vi mer begära? Vad väntar vi på?